

Hilsen fra England!

Først og fremst en hjertelig hilsen til all mine venner og de som fulgte mig paa kaien i Finsnes.

Veiret hittil har været overlag pent med overlagt pent med solskin, og blaa himmel og rolig sjø.

Da jeg stod paa agterdækket paa "Rich. With" og saa dere alle forsvinde bak odden - og endelig Finsnes, Skogen, bakkerne og fjeldet, hvor jeg har trasket om saa ofte — da alt forsvandt — da var der underlige følelser, som rørte sig hos mig. Men jeg var dog endda blandt Nordmænd i Norge. Pyt! Friskt mot!

Ombord kom jeg ilag og blev kjendt med en gut fra Maalsnes. Han skulde ogsaa over til dollarlandet. Vi slog selvfølgelig lag, og fik det paa hele turen koselig. Torsdag efterm. kom vi til Trondhjem.

Onsdag næste uke drog vi derfra med Wilson-damperen "Haro". Baaten er baade rummelig og komfortabel indrettet. Men sengesteder og inventar var sidste sort.

Lørdags morgen stevnet "Haro" fra Stavanger og om ca. 2 1/2 times tid var fædrelandet forsvundet bak horisonten. Alle norske passagerer ca. 200 var forsamlet bak paa agterdækket. Vi viftet med lommestørklerner, og da de sidste tinder forsvandt, ropte vi hurra for Norge! Imens bruste de hvitskavlede nordsjø-baarer om os — likesom de ogsaa var med at vifte — og lidt efter lidt spredtes vi omkring paa skipet, mens det pustet og dumpet og brøt sig fremover, vestover, vestover.

Søndags efterm. saa vi det første til England og om kvelden laa vi vel fortøiet i Wilson-dook i Hull. De fleste var mer eller mindre medtat av Nordsjøen.

Mandags morgen kom Cunnarlinjens agent og „tog sig av os". Saa fortsattes pr. jernbane til Liverpool. Denne tur varte 5 timer. Men de varte som 5 minutter. For der var saa meget at se: Alle de store byer; og fabrikker osv. osv. Og alle de store gaarde og grønne og blomstrende marker!! Det var noget for vore sneblinde øine det!

Ogsaa: Farvel. Det sidste i Europa.

Liverpool den 20. marts 1911.

Jak. Westby.

Amerikabrev

(fra *J. Westby*).

Det siste De hørte fra mig var fra Liwerpool. Forblev der fra mandag til lørdag. Fik god tid at se mig om i de forskjel lige strøk.

Liwerpool er en svert usund by med kulrøk og lummer, raa skodde.

Cunnarlinjens hotel i Liwerpool er en lang fireetages stue-bygning, som stod næsten midt i byen. I bygningens midt-kjelder spiste vi. Der var plasser for ca. 500 mennesker. Skandinaverne spiste sammen, mens , russere og finlændere var til høire for os, jøderne og en anden nation til venstre.

Paa gaten — utenfor hotellets port — var deret vildt liv. Du var ikke før kommet utenfor, før en eller anden fillet og lurvet gut stod utenfor med en liten kasse paa ryggen og en skokost i i haanden og spurgte om skoputsing Eller en gammel skidden kone med en kurv paa armen med æbler eller apelsiner. Eller der kunde — ut av trængselen - stikke frem et litet magert barneansigt med stirrende øine og gapende mund — skrikende: „Kjøp fyrstikker!” Eller en tyndt klædd kvinde, med et endda tyndere klædt barn paa armen, syngende for en skilling til brød. Det gjorde et sterkt indtryk alt dette!

Skulde du en gate til de nærmeste fortauer, maatte du se dig vel for: Snart kom en sporvogn eller en automobil tutende, snart en firspendt „gigg”, eller en firhjulet vogn læsset med hundrede sækker maismel forspendt med 2 svære engelskeheste osv. — — —

Dagen før vi reiste derfra, blev vi undersøkt av doktoren. Han brekte litt paa øienlaakene. Det var det hele.

Lørdag blev vi kjørt nedover til kaien for at bli ført ombord paa atlanterbaaten „Mau-reigntania” (?)

Alles blik rettedes paa den svære kollos, som laa der, indhyllet i skodde og røk og straks efter ankomsten ombord, blev den slæpt ut av havnen av to dampskipe.

(Forts.)

Amerikabrev

(Forts. fra f. nr.)

Ombord paa "Maurigtania" blev der et vildt liv om lugarer. De som hadde plaseret sig i de forskjellige firmandslugarer paa første dæk nedenunder, blev straks utkastet og anvist paa et dæk længere nede, blandt russere, finlændere og jøder. For de bedre lugarer var bare for engelskmænd og irlændere! Saadan lød lugarforstanderens svar.

Men flere av os protesterte paa dette kraftig og bestemt, og det lykkedes os derfor at faa gode lugarer.

Efter 5 døgn's reise var vi i New-York Alle var godt for nøiet. Vi hadde et fint veir. Skjønt det var adskillig dønning, kunde vi næsten ikke merke nogen bevægelse av skipet. Det var som vi spasserte inde i et hotel. Kosten var her ombord udmerket.

Vi blev atter undersøgt av en øienlæge og de som ikke var vaxinerte eller de, hvem merkerne ikke vistes godt paa, blev nu "podet".

Vi maatte da atter igjen paa et dampskip til Kastelgarden som var paa en ø, like ved indløpet til New-York..

Der blev vi næsten hele dagen. Maatte der vise 25 dollar, og de som det ikke kunde, blev hjemsendt.— Der blev det atter igjen „brettet" paa øienlaakene, og de som var friske kunde faa fortsætte.

Vi blev da atter ført paa en dampbaat til jernbanestationen. Endelig stod vi paa det amerikanske fastland og indover de snebedækte vidder bar det, forbi store byer, gjennom uhyre skoge, over sumpede teræng!

Vel kurreret av reiselyst steg jeg endelig av ved mit bestemmelsessted i Wirginia, Minn.

Mine indtryk herfra skal jeg senere fortælle litt om.

Tilslut mange hilsener til alle kjendte!

J. Westby.

Amerikabrev.

Hr. redaktør!

Jeg takker dig "Senjens Blad", fordi du bringar mig bud og hilsen fra hjem og fædreland!

Skjønt aprilten her ikke var stort bedre end der hjemme — med snefok og regn, saa kom da mai med blid sommer og deilig veir. Og de endeløse flater staar i sit fulde flor.

Ogsaa her oprandt 17. mai — blid og lokkende — som altid der hjemme! Men ikke med de norske fjeldtinder og isbræer i synsranden! Og med havskvulp og bølgeslag !

Om aftenen kl. 8 gik musikken i gaterne hvor fædrelandstonerne sammen med nationalsangene bruste en i møte. Senere møttes vi i et stort forsamlinghus til fest. Taler paa norsk og engelsk. Et norsk sangkor sang „Ja vi elsker". Hele den store forsamlingen — ca. 500 reiste sig. Efterpaa et leve fædrelandet!

Festen sluttet kl. 2 nat. Der var gjennomgaaende hyggelig: norskt i hug og haatt — arrangert av „sønner og døtre av Norge". Virginia er en by paa 11 tusen indb. Her er flere kis-miner og Amerikas største sagmølle er her. Der sages over en mill. fot tømmer pr. dag. Bruket beskjeftiger over 1200 mand. Drivkraften er selvfølgelig elektrecitet.

Her er forresten fortiden ondt om at faa arbeide. En hel del folk gaar arbeidsledige.

I den park, jeg arbeider og hvor der beskjeftiges 30 mand, var der bare paa en dag over hundrede og spurte efter arbeide.

Arbeidet kan være streng nok. Særlig naar varmen blir for stor, og vi merker allerede at den begynder at gjøre sig gjældende.

Tiderne begynder allerede at bli flau og daarlige paa de forskjellige omraader.

Det merkes ialfald, at præsidenrvalget til næste høst staar for døren. Betalingen mindre dyrere.

Klimaet her er godt og sundt. Men jeg sakner midnatsolen og de lyse sommernætter. Kl. 9 aften er det mørkt — undertiden med fint menneskin.

I disse underlige maaneskinskveldene er der særlig, at tankerne svæver langt der hjemme blandt slægt og venner, idet jeg tænker:

I bades i midnatsol, jeg i maaneskin. Ja, ja. Jeg faar tru, det er fleck, sa kjærringa, daa ho aat gammel hyse.

Mange hilsninger til alle!

J. W.